

Men det handler ikke om fattigdom, det handler om andre ting. Det handler om at gå ind og hjælpe de familier, som er mest udsatte, og hvor børnene har særlige vanskeligheder, og det er det, vi gør.

Ole Sohn (SF):

Nu forstår jeg mere og mere tydeligt, at statsministeren ikke vil anerkende ordet fattigdom i forbindelse med forhold i Danmark. Så går vi over og bruger statsministerens udtryk: lavindkomstgrupper. Hvor lav en indkomst skal en børnefamilie have, før statsministeren mener, at der skal gøres noget ved det?

De lavindkomstgrupper, der er beskrevet i den rapport, som jeg kan forstå fejlagtigt hedder Børnefattigdom i Danmark, men som burde hedde lavindkomstgrupper med dårligt stille økonomi, er for godt stillede til, at statsministeren vil hjælpe.

De mange familier, der er henvist til Frelsens Hær, til Børnenes Kontor, til privat hjælpsomhed, er ikke familier, hvor økonomien er så dårlig, at de bør have statsministerens bevågenhed. Så er spørgsmålet: Hvor lav en indkomst skal en familie have, før statsministeren finder det nødvendent at se på, hvad man kan gøre for at afhjælpe de børns situation?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det kan man jo ikke sige noget om, for der er mange andre ting end indkomstens størrelse, der spiller en rolle.

Lad mig bare tage et eksempel på, at man jo slet ikke kan bruge rapporten fra Socialforskningsinstituttet til det, som hr. Ole Sohn gør: En af de kommuner, som Socialforskningsinstituttet finder har en af de højeste andele af børn i lavindkomstgruppen i 2002, er Thyholm Kommune, hvor indkomsterne er lave. Og her har jeg set, at den socialdemokratiske socialudvalgsformand i Thyholm Kommune har udtalt til Danmarks Radio, Radio Midt & Vest, at han ikke mener, at den slags talgymnastik kan bruges til noget som helst, og han afviser, at der overhovedet findes fattige børn i kommunen. Det er jo klart, at indkomsterne i Thyholm ikke er så høje, som de er i København. Men hvis man bare tager sådan et tal og siger, at alle, der ligger under en bestemt indkomst, er fattige, jamen så når man frem til, at der er mange fattige i Thyholm, for de har altså indkomster, der er noget lavere end herovre. Men jeg kan da godt forstå, at socialud-

valgsformanden reagerer, for det er da ikke nødvendigvis udtryk for fattigdom.

Kl. 14.45

Det er bare derfor, jeg siger, at man altså ikke kan gøre det op på den måde. Man er nødt til at gå ind og kigge på, hvad det er, der er grunden til, at der er en svær social situation, og så må man gå ind og hjælpe folk til at få en bedre situation.

Ole Sohn (SF):

Men i forbindelse med en af de 27.500 personer, som har været på bistandshjælp i mere end 4 år, og som ikke er visiteret til hverken job, fordi muligheden ikke eksisterer, eller førtidspension, fordi muligheden ikke eksisterer, men er overladt til kontanthjælp, er det i virkeligheden ikke så meget socialudvalgsformanden i Thyholm Kommunes mening, jeg er interesseret i. For det er sådan set landets statsminister, som har ansvaret for den økonomiske politik, og som har fundet det rimeligt at dele milliarder af kroner ud til skattelettelser til folk, som i forvejen har mange penge.

Så mit spørgsmål er bare: Hvordan er det ifølge statsministeren? Kan jeg ikke bare få en personlig opfattelse: Hvornår mener statsministeren, at man har behov for at have statens bevågenhed? Det gælder ikke, kan jeg forstå, de familier, som er tvunget til at gå til Børnenes Kontor. Det gælder ikke de familier, der er tvunget til at søge støtte hos Frelsens Hær. De har det for godt ifølge statsministeren. Så er spørgsmålet: Hvor dårligt skal man have det, før statsministeren mener, at der er behov for, at staten, den regering, som statsministeren har ansvaret for, skal gøre noget?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan godt forstå, hr. Ole Sohn ikke kan lide at høre, hvad den socialdemokratiske socialudvalgsformand i Thyholm Kommune siger, for det, han siger, underminerer jo fuldstændig alle hr. Ole Sohns påstande.

Der er jo regler for, hvornår staten skal hjælpe – i øvrigt sammen med kommunerne – og de er jo klare og velbeskrevne om, hvornår man kan få kontanthjælp, hvornår man kan få dagpenge, hvornår man kan få førtidspension. Der er jo en række kriterier, der skal være opfyldt.

Så svaret på hr. Ole Sohns spørgsmål er, at når man opfylder de kriterier, så træder det offentlige ind og hjælper mennesker. Sådan skal det være, og jeg ønsker også, at den hjælp skal være på